

Mette Frederiksens afsluttende tale ved Folketingets åbningsdebat

Taler

Mette Frederiksen
Statsminister

Dato

3. oktober 2019

Sted

Folketinget

Omstændigheder

Talen blev holdt som en opsamling på åbningsdebatten og som indledning til den sidste del af åbningsdebatten.

Mette Frederiksens grineflip

Det er på alle mulige måder utrolig urimeligt at komme efter hr. Sjúrdur Skaale til de her debatter. Ikke desto mindre, så vil jeg gerne have lov til at tørre øjnene. Jeg synes, det er et sådan lidt ubarmhjertigt lys efter så mange timer. Nej, jeg vil gerne have lov til at takke for en utrolig god debat. Jeg har snart været folketingsmedlem i 20 år. Jeg kan faktisk ikke huske en stor debat herinde, hvor der har været så god en stemning. Og det fortjener alle en tak for – at vi kan være uenige. Det er vi. Det er derfor, vi er valgt fra forskellige partier. Jeg tror samtidig ikke, vi må være et sekund i tvivl om, hvad det betyder – både for vores evne til at skabe resultater og befolkningens tillid til os – at vi kan det, vi også har vist i dag. Så tusind tak for det.

Vi har været vidt omkring – fra Gift ved første blik til dyreriget. Hr. Kristian Thulesen Dahl blev tidligere på dagen spurgt til, hvilket slags dyr regeringens udlændingepolitik var. Han kiggede på mig. Jeg ved ikke rigtig, hvad det betød. Og jeg skal jo ikke svare på vegne af hr. Kristian Thulesen Dahl, selvom jeg tidligere har nydt at få lov til at gøre det.

I dag er der nok mest af alt sådan lidt gammel cirkushest over de fleste af os. Vi lugter lidt savsmuld i manegen igen. Glæder os til at komme i gang. Jeg kan mærke, at utålmodigheden, den er stor. Fx har Venstres fru Sofie Løhde efterlyst, at regeringen skal spare 3 milliarder på konsulenter. Det var vist et forslag, Venstre var imod. Hr. Kristian Thulesen Dahl efterspørger, at vi indfører en differentieret pensionsalder. Fru Katrine Robsøe fra De Radikale

ønsker, at vi skal afskaffe uddannelsesloftet. Jeg kan berolige alle med, at det, vi sagde før valget, det mener vi stadigvæk, og vi agter også at gennemføre det. Og jeg glæder mig sådan set over, at den største kritik, der er fremført af regeringen i dag fra nærmest alle partier, det er, at vi ikke gennemfører socialdemokratisk politik hurtigt nok. Og det lover jo sådan set godt for de kommende forhandlinger.

Jeg glæder mig i det hele taget til at tage fat på alt det, vi skal i gang med. Jeg er også selv et ret utålmodigt menneske, så det passer sådan set ret godt. Og i begejstringen over det skal vi jo ikke glemme, hvad vi allerede har gennemført. Og man må jo sige, at vi lagde hårdt ud. Vi lavede faktisk som noget af det første en bred aftale med alle Folketingets partier. Vi købte fire elefanter. Ramboline, Lara, Junka og Jenny. Hvad vi ikke vidste, da vi gik i gang med det køb – og det skal man jo ikke grine af, det her. Det er jo, at Ramboline – altså den ene af elefanterne – også havde en ven. En bedste ven. En kamel. Kamelen hedder selvfølgelig Ali. Og vi blev bibragt den vigtige oplysning, at det ville være forkert at adskille Ramboline og Ali. Og derfor fik vi faktisk Ali med. Så når Dansk Folkeparti har sagt, at det blev Alis tur, så er det rigtigt. Desværre har Ali det ikke så godt. Og han var faktisk heller ikke bedste venner med Ramboline, så det var nok ikke så god en handel, vi gjorde. Jeg var faktisk også lidt bekymret undervejs, når nu kamelen hedder Ali. Om Ny Borgerlige ville springe fra aftalen. Det gjorde I ikke. Tak for det.

I det hele taget må man sige, at vi har bevæget os ganske meget i dyreriget i dag. Der er nok lidt en tendens til, at der går lidt papegøje i sådan en debat. Jeg kunne kende nogle af ordene fra nogle af os. Hr. Karsten Hønge spurgte Hr. Thulesen Dahl, om man i DF var mus eller mand. Jeg har glemt svaret på det. Til gengæld hørte jeg, at Hr. Kristian Thulesen Dahl fremskrev det, han selv definerede som regeringens lempelser af udlændingepolitikken, og tal er jo en taknemmelig størrelse. Hvis jeg nu fremskriver efter samme logik, så har vi ved afslutningen af den her valgperiode 56 elefanter og 14 kameler. Og så kan det jo godt være, at vi skal have et helt nyt staldsystem. Tænk på, hvor mange sygeplejersker, vi kan få med samme regnemetode.

Men som jeg sagde i åbningstalen, så skal vi nok passe en lille smule på med at puste vores resultater alt for meget op. Spøg til side. Jeg kan forstå, at min åbningstale blev opfattet som dyster. Måske det i virkeligheden er en fremgang set i lyset af, at Venstres nye formand for nylig sammenlignede mit parti med

Nordkorea. Det var så samme dag, hvor man bortcensurerede kagen fra Hr Thulesen Dahls video. Og det kan jeg forstå, at DF faktisk er en lille smule træt af. Hvad man jo sådan set nok kan forstå.

Jeg blev faktisk oprigtigt overrasket over at høre, at nogen af jer – eller andre – opfattede min tale som dystert. Først og fremmest fordi jeg er ukuelig optimist og af hele mit hjerte tror på Danmark og vores samfundsmodel. Jeg elsker det her land. Ikke skabt af mig selv, men af generationerne før. Men til trods for den kærlighed til Danmark og min ukuelige tro på, hvad vi kan, så er jeg oprigtigt bekymret over nogle af de tendenser til splittelse, jeg ser. Hvor virkeligheden og forskellene imellem os er blevet større, og hvor der jo med det er en risiko for, at solidariteten og tilliden kan erodere eller i hvert fald blive mindre. Hvor en direktør kan få millioner i bonus bare for at passe sit arbejde, mens at andre, der er blevet slidt af at passe et arbejde, ikke engang kan få lov til at gå fra, når de har behov for det. Og jeg spørger mig selv, om vi kan holde fast i den solidaritet og i den tillid og i det sammenhold, som vi har bygget Danmark på – og som jeg egentlig tror, vi anerkender på kryds og på tværs – hvis ikke vi kender hinanden. Hvis ikke vi møder hinanden, og hvis ikke vi kender til hinandens forhold.

Det er derfor, vi vil kæmpe for at få gennemført en ret til tidlig pension til de mest nedslidte, og i debatten i dag kan jeg forstå, at mange er blevet optaget af Arne. Venstre nævner det sågar i forslaget til en vedtagelsestekst. Det er ret stort, og jeg håber, det holder hele vejen. Og jeg kan også over for hr. Søren Pape bekræfte, at jeg godt kan lide John Mogensen. Hvem kan ikke det, hr. Søren Pape, kunne jeg næsten spørge. Og det er der så nok alligevel nogen, der ikke kan. Og jeg indrømmer også, at hr. Søren Pape og jeg faktisk deler musiksmag. Vi var begge to til dansktopuddeling sidste år i Boksen. Jeg er sådan set også fan af Sebastian, som hr. Søren Pape citerede.

Men der er da noget galt i Danmark, når vores medarbejdere i ældreplejen bruger cirka halvdelen af tiden væk fra de ældre. Det er da skævt. Er det dystert? Nej. Er det den måde, vi vil have et velfærdssamfund? Forhåbentlig ikke. For al den tid SOSU'en ikke bruger sammen med den ældre; læreren ikke bruger sammen med eleven; pædagogen ikke bruger sammen med den mindste; Al den tid sygeplejersken ikke bruger med den, der er syg, går jo fra det, der er det vigtigste. Det var det, jeg gerne ville sige.

Og derfor egentlig også en helt særlig tak til en, der har imponeret mig, og som

jeg synes gjorde en fantastisk debut, nemlig formanden for Liberal Alliance. Velkommen til. Det var decideret interessant at høre den ordveksling, der foregik, og det er ikke for at tale grimt om nogen som helst andre her i salen. Det er bare ikke altid, at dybden og nuancerne og perspektivet kommer frem i en politisk debat. Det er ret godt gået at levere det første gang, man er på talerstolen som formand, og hvis man så er 27 år, så er det jo frygtindgydende at tænke på, hvad det kan føre til i den borgerlige lejr. Men vi bliver nødt til at tænke nyt, og vi bliver nødt til at tænke kreativt, og det bedste tilbud, jeg fik i dag, det var jo idéen om, men så lad os da gå ud og spørge de ældre, om de er tilfredse!

Nu kommer det til at lyde lidt for let, men jeg tror, vi bliver nødt til at tænke nyt, og jeg tror, vi bliver nødt til at tænke stort, og jeg tror, vi bliver nødt til at tænke dele af velfærdssamfundet forfra, hvis vi vil løse de problemer, der er. Men med en omskrivning af et citat fra Venstres tidligere næstformand, så kunne man sige: Det er folket som har et folketing. Ikke Folketinget som har et folk. Og det er nok med dén tilgang, vi skal prøve at gå til nogle af de rigtig svære diskussioner. Og vi har meget at glæde os over, og det går godt i Danmark. Flot, fælles fortjeneste af mange beslutninger på kryds og på tværs. Beskæftigelsen er høj, ledigheden er lav, vi har fremgang, Danmark er stærkt. Billedet, må vi også sige, bliver noget andet, når vi kigger ud. Brexit, afmatningen i Tyskland, som er vores største samhandelspartner. Handelskrig. Så sent som i nat kom der nye meldinger fra USA. Det er bekymrende, ja undskyld udtrykket: dystert.

Det er også en påmindelse om, hvor vigtigt det er, at vi har solide og ansvarlige virksomheder, som skaber arbejdspladser, som kan eksportere. Og selvom vi vælger i den her finanslov nogle steder at rulle nogle skattelettelser tilbage, så vil jeg også gerne understrege, at det kan man ikke bare gøre i en uendelighed. Vi skal passe på. Vi har behov for et løft af velfærden, ja. Det kræver, at vi ruller nogle skattelettelser tilbage, men med det, vi ser foran os, så bliver en af de vigtigste opgaver for det folketing, der starter sit arbejde nu, det bliver at sikre de bedste betingelser for erhvervslivet. Jeg synes så, at de bedste betingelser for et erhvervsliv også handler om uddannelse. Og handler om forskning. Og det kan vi jo så diskutere. Men egentlig bare fra min side en understregning af, at med Brexit og en handelsekrig derude, så skal vi passe rigtig, rigtig godt på dansk erhvervsliv for at kunne se den beskæftigelse, vi gerne vil have. Det er også en påmindelse om vigtigheden af, at vi fører en ansvarlig økonomisk politik. Men økonomisk ansvarlighed er ikke bare at skære ned i offentlige budgetter og arbejdsudbudsreformer. Der er behov for en ny slags reformer, blandt andet

med fokus på forskning og på uddannelse. Og sund økonomi, det er jo hele fundamentet for vores velfærd og for vores velstand.

Det er derfor, vi sætter velfærden først. Det har vi gjort med aftalerne med kommuner og regioner. Det vil vi også gerne gøre i de kommende finanslovsforhandlinger. Jeg synes, det er lidt meget, når nogen i debatten siger, at der slet ikke er velfærdsloft, når vi foreslår at ansætte tusind nye sygeplejersker. Det er saftsuseme mange nye medarbejdere. Det kommer til at betyde meget for de kollegaer derude, der løber for stærkt. Det kommer også til at betyde noget for dem, der i dag indlægges på et dansk sygehus og ikke oplever at få den omsorg og pleje, de skal have. Er det nok, er vi i mål? Nej, men betyder det noget? Ja, selvfølgelig gør det det. Men vi kommer ikke udenom, i den finanslovsforhandling, vi står over for, at styrke vores politi og at styrke skattevæsenet. Og det er jo sjældent den type opgave, der får allermest credit i den offentlige diskussion. Men det er noget af det allermest afgørende, for hvis vi ikke har tillid til vores myndigheder, så er det svært at have tillid i det hele taget.

På uddannelsesområdet stod vi over for besparelser på 1,2 milliarder. Nu – ret kort tid efter et valg – har vi fundet knap en milliard til at rulle nogle af besparelserne tilbage. Til at afskaffe omprioriteringsbidraget, så vi ikke skal have de der årlige besparelser. Til at videreføre kvalitetspuljen på erhvervsuddannelserne og til at give en håndsrækning til nogle af de VUC'er, der risikerer at lukke, og som er altafgørende i mine øjne for, at vi har et helt Danmark. Med andre ting, selvfølgelig også, men det at sørge for, at der er VUC'er i hele landet, har en rigtig stor betydning.

Løser det alt på uddannelsesområdet? Nej. Synes jeg stadigvæk, det vil være en god idé at afskaffe uddannelsesloftet? Ja. Jeg har bare ikke på noget tidspunkt påstået, at vi kan gøre det hele på én gang. Er der en udfordring med taxameteret på SAMF, som det hedder i politikersprog – de samfundsvidenskabelige uddannelser – ja. Og vi må jo se, om vi kan nå endnu længere, men jeg dukker ikke nakken, når vi i et finanslovsforslag kan fjerne så store besparelser, som vi her lægger op til. Men ingen skal være i tvivl om, at jeg da vældig gerne selv vil kunne gå videre, og det mener jeg også, at vi kan gøre på et tidspunkt.

Og så har ydelsesspørgsmålet på vanlig vis fyldt en del i debatten i dag. Det er helt rigtigt, at vi har lavet en aftale om børnetilskud. Bedre forhold for nogle

børn. Det sagde vi også før valget, at vi vil gøre. Jeg vil også gerne gøre det klart, at det ikke er regeringens holdning, at vi bare skal sætte ydelserne op. Jeg synes faktisk, det er grunlæggende forkert, at man kommer hertil udefra og bare får adgang til de høje ydelser, som vi har i Danmark.

Jeg mener, man skal yde en aktiv indsats, før man bliver berettiget til ydelser lige som alle andre. Jeg mener, vi bliver nødt til at lægge et langt større pres på især kvinder med ikke-vestlig baggrund for, at man, når man er i Danmark, lærer dansk, kommer ud på arbejdsmarkedet og tager et større ansvar for det samfund, man nu er en del af. Pligt og ret går hånd i hånd, og det skal være i den rækkefølge. Men det gør jo ikke, at vi ikke også skal have et fokus på problemer med afsavn.

Og vi kommer til i den her valgperiode at diskutere en fattigdomsgrænse. Jeg vil ønske, at vi kan få en fattigdomsgrænse, der faktisk afspejler reel fattigdom. Og jeg vil gerne her i dag anholde det, som flere bruger som et argument, nemlig den såkaldte fattigdomsgrænse fra AE. Der er ikke nogen, der har besluttet den fattigdomsgrænse. Den bliver brugt som sådan et sandhedsvidne i debatten. Og det vil jeg gerne sætte spørgsmålstegn ved, fordi følger man de tal, så er en børnefamilie med to voksne og to børn fattige, når indkomsten i løbet af et år – den disponible, altså efter skat – er på omkring 250.000 kroner. Er det fattigdom? Når man efter at have betalt skat har mere end 20.000 kroner tilbage. Hvis vi tager et andet familieeksempel, nemlig en mor og en far og to store børn, altså teenagere, så vil tallet stige til godt 300.000 kroner om året efter skat. Er det fattigdom? Det mener jeg faktisk ikke, det er. Og jeg tror ikke på, at det her folketing, eller det her land, eller det her samfund løser problemer med reel fattigdom, før vi begynder at diskutere, hvad fattigdom er. Og at have 300.000 kroner til fire mennesker, hvoraf to er under 18 om året, det er i mine øjne ikke fattigdom. Og jeg mener, at dem, der bruger tallene som en indikator på fattigdom, gør skade på diskussionen. Jeg vil langt hellere have, at vi får en seriøs diskussion med hinanden om, hvad der er ret og rimeligt. For selvfølgelig er det ikke ligegyldigt, om man har penge, om man har råd, fx til fritidsaktiviteter, til i det hele taget en ordentlig livsførelse. Men de tal, der bliver brugt som en fattigdomsgrænse, dem vil jeg i dag tillade mig at sætte spørgsmålstegn ved. Og jeg vil også gerne understrege, at jeg er fuldstændig enig, når hr. Jakob Elleman siger, at det bedste værn mod fattigdom, det er, at man kommer i arbejde.

Så håber jeg, at alle her også ved, at det ikke er helt tilfældigt, hvem der ikke

kommer i arbejde. Og der kan være mange grunde til, at nogen aldrig kommer det. Og der skal vi have et ordentlig socialt sikkerhedsnet, og det er blevet udfordret i Danmark. Og vi må nok også erkende, at noget af det, der er nedarvet fra én generation til en anden i Danmark, det er jo vores stærke fornemmelse af, at vi skal bidrage, og at vi skal stå op om morgenen, og at vi skal forsørge os selv. Og der er altså noget, der tyder på, at det ikke er alle, der kommer hertil, der har samme holdning til det samfund, de nu er blevet en del af. Og det tror jeg, vi bliver nødt til – nej, jeg er sikker på, vi bliver nødt til – at være mere præcise i vores krav. Selvfølgelig skal man forsørge sig selv, når man kommer til Danmark.

Og nu vi er ved udlændingepolitikken. Så bare lige et par pointer oven på dagen i dag. Jeg er jo tilhænger af en stram udlændingepolitik, og jeg vil gerne rose den tidligere regering og det flertal, der i dag er for udlændingepolitikken, for, at vi nogle steder fik strammet op, for det var nødvendigt. Men for nu at blive i dyreriget. Fordi man står og stamper i jorden som en tyr og påstår, at det er en lempelse af hele Danmarks udlændingepolitik, at Mint – en 13-14-årig pige, som mig bekendt taler dansk – at det skulle være en lempelse på lige fod med, hvis man lavede helt nye familiesammenføringsregler, eller opsagde de aftaler, vi har på asylområdet. Det mener jeg faktisk ikke er seriøst. Også her bliver vi nødt til at diskutere tingene, som de er. Og der har ikke været styr på udlændingepolitikken i Danmark. Der er kommet for mange hertil. Og det trækker alvorlige spor og konsekvenser i det her land. Men det er jo ikke Mint. Og jeg tror godt på, at hvis vi har modet til det, og hvis vi tør det, så kan vi i det her folketing godt finde balancen mellem at være benhårde, når det handler om tilstrømningen til Danmark, familiesammenføringsregler, statsborgerskab, bandeproblemstillinger, bekæmpelse af terror samtidig med, at vi fx giver Mint muligheden for at komme tilbage, eller aflyser Lindholm, ikke fordi vi ikke skal finde et nyt sted at placere dem, der er på tålt ophold. De skal forlade Danmark, og det kan kun gå for langsomt, men uden at bruge så mange millioner af kroner på et ø-projekt, som jeg ikke tror vil give den effekt, som vi har behov for.

Og der må jeg bare sige, jeg synes, at det på mange måder er de nye i klassen, der har imponeret i dag. Fru Pernille Vermund har også haft sin debut på talerstolen, og jeg tror, vi har godt af her i Folketinget, at der kommer nye partier til, der rusker op i os, for det er rigtigt, at på udlændingepolitikken, der har vi lapper, og nu kommer der et parti, der beder os om at starte forfra, fx med et helt nyt asylsystem, og det vil jeg gerne kvittere for. Vi har behov for at tænke

nyt, og det kræver, at vi sænker paraderne over for hinanden, for ellers finder vi ikke løsningerne.

Og det fører mig frem til det næste. Helt nye i klassen er I ikke. Men jeg vil gerne fra talerstolen erkende, at når Folketinget i dag har rykket sig så langt på klimadagsordenen, så spiller Alternativet også en rolle i det. Og det er jeg ikke helt sikker på, vi ville erkende i starten. Det mere end antydede Alternativets ordfører også, men jeg tør godt – åbent og ærligt – sige, at både Alternativet, men da også de hundredevis, ja tusindvis af børn og unge, der fredag efter fredag, i alle mulige sammenhænge, bad os om at få klimaet helt op på dagsordenen, har da været med til at sikre, at valget i juni måned blev et klimavalg. Det afgørende er jo så, om vi også gør noget ved det nu.

EU rykker på en anden måde, end vi har set tidligere. Erhvervslivet rykker. Pensionskasserne er villige til at investere. Og ja, Folketinget gør det også. I dag er vi så gået et skridt længere, fordi Venstre har tilsluttet sig 70%-målsætningen. Og når vi nu taler om dén, så er det da i høj grad SF, Enhedslisten og De Radikales fortjeneste, at den nuværende regering landede på 70%. Vi skulle også skubbes. Og I holdt fast, og det er jeg glad for, og det er faktisk ikke i tvivl om, at hele Danmark kan være glad for. Det kommer erhvervsliv og transporten til at være glad for. Det kommer vores vækst til at være glad for. Vigtigst af alt, så kommer vores natur, miljø og klima til at være glade for det.

Og måske skal vi faktisk blive bedre til det, jeg er i gang med lige nu: at anerkende at politiske modstandere – hvad enten de er tæt på eller langt fra – kan gøre ens egen politik bedre. Og hvis vi skal finde de løsninger, der er rigtig interessante, altså rigtig interessante – en ny offentlig sektor, løs klimakrisen, få fundet balancerne på ydelserne – så finder vi dem jo ikke ved, at vi står og stiller hinanden korte spørgsmål: “Betyder det så, statsminister, at man vil afskaffe det frie valg?” Det var jo ikke det, jeg sagde. Jeg sagde: Vi bliver nødt til at erkende, at det frie valg giver nogle udfordringer, ligesom velfærdsrettighedstankegangen giver nogle udfordringer for de SOSU’er, der står derude i dag, og som én sagde til mig: Nu kan jeg snart lægge hovedet, inden jeg går på arbejde, for I har alligevel bestemt på en køreplan, hvad jeg skal, og hvad jeg ikke skal. Så hvis vi skal det her, så er vi nødt til at anerkende, at vi kommer med noget hver især, som kan være med til at skubbe vores fælles dagsorden videre.

Og det fører mig tilbage til det dystre, fordi vi overkommer ikke problemerne på

klimaområdet, vi løser ikke klimakrisen ved at være pessimister eller dystre. Jeg tror kun, vi gør det på den gode, gammeldags, danske måde ved at trække i arbejdstøjet og arbejde sammen.

Vores befolkning og vores erhvervsliv har været foran os politikere i en periode. Nu er vi ved at komme på omgangshøjde med dem. Det er jeg glad for, og jeg anerkender fuldstændig, hvor stor og svær opgaven er. Det har debatten i dag også vist, for der er nogle balancer. Vi har sat et ambitiøst mål, men det skal jo ikke være på bekostning af ligheden og vores samfundsmodel. Men det skal jo heller ikke, og det siger jeg ikke mindst henvendt til De Konservative, som også har været inde i klimakampen længe. Det skal jo heller ikke være på bekostning af gode danske virksomheder. Vores konkurrenceevne og vores mulighed for at eksportere, det er det, der gør det svært.

Klimaforandringer mærkes også i Nordatlanten, og jeg vil gerne sige tak for debatten, også til alle nordatlantiske medlemmer. Jeg havde øjeblikke, da I var på talerstolen, hvor tiden gik i stå, og hvor I bibragte en hel særlig stemning til vores debat. Og børnene og Grønland. Jeg kan ikke finde ord for det. Jeg er glad for tilkendegivelsen af, at det samarbejde, vi har påbegyndt, er godt. Hvis man spørger mig om lidt i debatten, om jeg tror, det er nok, en bevilling på en 5-6 millioner, et nyt arbejde, der sættes i gang, så tror jeg, jeg kommer til at svare nej. Og derfor betragter jeg det som en start. Og det gjorde et stort indtryk på mig, da jeg var i Grønland for kort tid siden. Jeg sidder og har et møde med de grønlandske ministre om alt muligt; råstoffer, infrastruktur, Trump, udenrigspolitik. Og så er der pludselig en, der siger: Det er jo noget mærkeligt noget, når der er en naturkatastøfe i Grønland, så rykker man ind med kæmpe beredskab, og vi får løst problemerne, og alle er på dupperne. Når børn bliver voldtaget, misrøgtet, omsorgssvigtet, så snakker vi. Og jeg er glad for den alvor, der sænkede sig. Jeg er glad for, at vi taler så åbent om det nu. Det har vi ikke gjort altid i relationen mellem Danmark og Grønland. Jeg oplever en vilje i det grønlandske samfund – hos rigtig mange – til at få gjort det her, og jeg håber på, at et samlet folketing – det føler jeg mig faktisk sikker på, at vi kan – vil gøre alt, hvad vi overhovedet kan for at få løst de her problemer. Alt, hvad vi overhovedet kan. Nu har vi fået det sat i gang. Jeg betragter det kun som en start og vil være lydhør over for alle de idéer, der måtte komme.

Så blev der jo også en lidt ophedet diskussion, må man sige, omkring kolonitiden. Undskyldninger. Hvad er rigtigt at gøre, og hvad er ikke rigtigt at

gøre. Jeg er ikke i tvivl om, at en undskyldning kan være rigtig. Man skal mene den. Og man skal ville det. Ellers så mister den sin troværdighed, og mister den sin troværdighed, så bliver den ligegyldig. For eksperimentbørnene, som blev sendt til Danmark, er det min klare overbevisning, at en officiel dansk undskyldning er det rigtige at gøre. Der er en grønlandsk anmodning om, at den historiske udredning skal færdiggøres. Det synes jeg er korrekt. Men da jeg nu blev spurgt, eller jeg blev ikke spurgt, det blev antydnet i debatten, at den undskyldning aldrig ville falde, så vil jeg da gerne sige allerede nu, at jeg mener, den bør falde. Og jeg tror, det kan være et rigtigt skridt i vores vigtige, vigtige, vigtige relation, at man forholder sig ligeså meget til det, der ligger bag os, som til alt det fantastiske potentiale, der ligger foran os. Det gælder relationen Danmark-Grønland, det gælder relationen Danmark-Færøerne. Vi har et stærkt rigsfællesskab. Vi kan også mærke, at verden derude interesserer sig stadig mere for os. Jeg håber, vi går samlet ind i den fremtid, vi har, ligeværdigt og ordentligt. Jeg er glad for hr. Edmund Joensens ord om klima, samarbejde, om havet og om klimaforandringerne, og det vil vi selvfølgelig rigtig gerne. Jeg ville ønske, jeg kunne sige noget lige så smukt og sofistikeret på baggrund af hr. Skaales kommentar, men jeg kan ikke gå ind i troldehistorien på helt samme stærke måde, men jeg tror, vi sådan set alle sammen forstod, hvad det var, der blev sagt. Og lad det være min afslutning. For det er jo rigtigt, at i verden omkring os, der bliver tingene mere og mere yderlige. Der bliver mere splittelse. Og ting, vi troede, vi havde lagt bag os, vinder frem. Vi er et af de parlamenter i verden, der adskiller sig fra nogle af de tendenser, vi ser. Og dagen i dag har vist, at der er uenigheder, ja, men der er mere, der samler os, end der skiller os. Og vi bærer det mest værdifulde i vores hænder, nemlig Danmark. Så lad os passe på det sammen.

Kilde

ft.dk

Kildetype

Transskription

Tags

Folketingets kvinder, Folketingstale, Politisk tale, Socialdemokratiet

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/mette-frederiksens-afsluttende-tale-ved-folketingets-aabning-2019>